

CALEA REIKI

La un moment dat o să aveți altfel de vise și o să vă treziți în vis și o să realizați că totul este posibil. Veți putea călători oriunde doriți. Doar speciile inferioare au nevoie de nave spațiale.

PATRICK ZEIGLER

Ne dorim sănătate, dar și să evoluăm spiritual. Cum putem pune în practică aceste dorințe fundamentale? Care sunt căile pe care putem merge și de ce am alege Reiki?

Începem prin a ne dori sănătatea corpului fizic, apoi aflăm că trebuie tratat și corpul energetic-informațional, ale cărui boli și defecte, mai devreme sau mai târziu, ajung să se manifeste în fizic mai mult decât ne-am dori. În plus, pe măsură ce evoluăm, aflăm că trebuie să trecem peste câteva praguri dificile, legate de sex, bani, iubire, gândire, ca și de limitata relație cu divinitatea. Că trebuie să ne împăcăm cu noi și cu ceilalți.

Pe urmă, realizăm că problemele de azi sunt consecințe ale celor din viețile trecute, că structura noastră energetic-informațională depinde de acțiunile din viețile trecute, care au generat energii și informații ce trebuie echilibrate sau anihilate. Ajungem să ne dorim „vindecarea karmei“.

Karmă care continuă să fie generată în viața de fiecare zi, prin interacțiunea cu ceilalți și, până ajungem la înțelepciunea budistă conform căreia bine este să nu generăm nici un fel de

karmă, dorim să ne apărăm de ceilalți, să avem putere asupra celorlalți, indiferent cum interpretăm asta.

Și, pe o treaptă mai înaltă a evoluției noastre spirituale, după ce ne-am împlinit și dorința de a face bine celorlalți, descoperim că scopul suprem ce poate fi atins pe parcursul vieții în trup este atingerea stadiului de „Fiu de Dumnezeu Împlinit“¹.

Ce metode și tehnici avem la dispoziție, descoperite de oameni pe parcursul existenței lor terestre, prin revelații mai mici sau mai mari?

Avem *metoda sacrificiului*, a mortificării trupului prin post și autoflagelare, a sacrificării vieții pe altarul unei idei înalte, a muceniciei. Greu de aplicat într-o societate modernă, comodă, în care nici măcar soldații nu mai sunt trimiși pe front cu gândul că ar putea să moară. Și greu de acceptat pentru că suspendă preocupările legate de sănătatea corpului fizic, „arde“ brusc karma de până atunci, dar, și asta puțini înțeleg, generează la fel de brusc o karmă nouă, ne impune în fața celorlalți, însă numai pentru o clipă, și nu duce, automat, la stadiul suprem de evoluție spirituală. Sacrificiul isihast trebuie însă păstrat ca o cale de evoluție, iar cei care pornesc pe acest drum trebuie susținuți, pentru că o anumită formă de cunoaștere a divinității nu poate fi obținută pe altă cale.

Avem și *metoda trăirii religioase*, care aduce o sănătate „cazonă“, lipsită de unele plăceri epicureice ale sănătății, care vindecă din karmă, dar arareori ne poziționează față de semenii noștri, care oferă puterea de a face bine, dar și tehnica de a face rău și care se preocupă doar de avansarea treptată, ierarhică, spre stadiul suprem, rezervat, paradoxal, prin Lege, numai unora...

Avem *metoda „exercițiului“*, sau a „sportului“ spiritual, yoga, Qi Gong etc., în care plecăm de la sănătatea fizică, ce trebuie

¹ Așa cum l-am definit în *Irealitatea imediată*.

sporită până când ajungem la stadiul acțiunii energetice, care trebuie să devină preocupare unică pentru a rezolva karma și a ne impune în fața celorlalți, atingerea stadiului suprem fiind accesibilă, teoretic, dar rezervată, practic, marilor „atleți“.

Și mai avem *metoda esoterică*, aproape exclusiv „mentală“, în care putem include și unele tehnici de autocontrol, care nu se preocupă de sănătatea fizică, ci aleargă după împlinirea celorlalte obiective, dar care, spre deosebire de precedentele, este extrem de greu de trecut de la un om la altul, de la o generație la alta, mai toți cei care pornesc pe acest drum fiind obligați să redescopere roata.

După ce se va produce saltul atât așteptat, după ce cunoașterea fără cunoaștere va fi regula și vom face pași către utilizarea exclusivă a cunoașterii juvenile, a cunoașterii divine nealterate de procesele mentale ale semenilor noștri și vom tinde să intrăm în Întreg și cu corpul nostru mental, poate că lucrurile vor sta altfel, dar, acum și aici, când până și gândurile stocate de noi, în alte vieți, în câmpul-A, ne sunt greu accesibile, suntem limitați.

A existat însă un maestru de Qi Gong (în varianta japoneză, *kiko*), care avea suficientă experiență religioasă, care și-a asumat un mic sacrificiu și a căutat să înțeleagă sensul învățăturilor esoterice tibetane pentru a ne oferi o tehnică pragmatică, ușor de trecut de la un om la altul, prin care să ne vindecăm corpul fizic, dar și cel energetic, să ne „ardem“ cu măsură karma, să ne protejăm de ceilalți și să acționăm asupra celorlalți, și prin care, *dacă dorim*, putem atinge stadiul suprem.

Numele lui era Mikao Usui...

Prudent față de autoritățile laice sau religioase, el nu a exclus nici o altă practică, nu a interzis nici o altă formă de tratament sau de evoluție spirituală, ceea ce a permis răspândirea Reiki. Dar, mai ales în spațiul occidental, unde ne plictisim repede și vrem „acum!“ totul, această libertate a dus la impurificarea metodelor atât de elegante și simple cu elemente din toate celelalte școli amintite, ceea ce a dus, într-un fel, la pierderea

consistenței sistemului, la contradicții, la fisuri prin care se pot strecura greșeli și amenințări de neconceput altfel în Reiki, dar și la o eficiență tot mai mare.

Da, poți să ții post, așa cum poți să continui și tratamentul cu antibiotice. Da, poți să faci, în paralel, yoga sau Qi Gong. Da, poți să participi la ritualuri religioase. Da, poți să te preocupi de cercetările esoterice. Pe toate însă trebuie să le faci „dincolo“ de Reiki, în paralel cu Reiki, altfel pierzi esența, simplitatea, eficiența sistemului.

Este ca și cum ai încerca aplicarea în teren a teoremei lui Pitagora atent la fluviul care curge pe ipotenuza triunghiului, la cum pescuiesc cei aflați pe mal, la cine și când s-a înecat în apele acestuia. Și, preocupat de rezolvarea acestor detalii, în mod cert interesante, de erorile care apar când cauți răspunsuri la diverse întrebări, uiți să aplici corect teorema și să afli lungimea ipotenuzei în funcție de catete.

Și, pentru că „spectacolul“ spiritual pare să fie în altă parte, nu în lumea „sărăcăcioasă“ a terapiei prin punerea palmelor, nu de puține ori ne declarăm practicanți Reiki și facem, de fapt, orice altceva!

Și nu mai ajungem să utilizăm potențialul uriaș al tehnicilor Reiki, care oferă sănătate și împlinire spirituală, dar și clarviziune, contact cu ghizi spirituali, tehnici de luptă și de protecție, utilizarea puterii minții.

Pentru că în Reiki tratăm corpul fizic, dar și cel emoțional, fără să-l ignorăm pe cel mental, primim informații care, altfel, par rezervate clarvăzătorilor, acționăm prin puterea minții asupra întregului Univers și avem contact cu entități spirituale superioare, toate acestea într-un mod elegant și simplu. De ce am avea nevoie de altceva?

Care este așadar esența Reiki, *calea Reiki*? Care este învățătura supremă pe care a „ascuns-o“ Mikao Usui? O avem în fața noastră, dar o ignorăm, deși este limpede de citit... Este suficient să

analizăm ideograma Reiki, dar și, așa cum află maestrul, să punem față în față simbolurile 3 și 4, în varianta lor integrală, pentru a afla că:

„Scopul Universului este creșterea omului de Lumină“.

EVOLUȚIA SPIRITUALĂ

Toți cei preocupați de terapie și de evoluția spirituală utilizează această sintagmă fără a se strădui să o explice, să o definească. Mai mult, cel care aude pentru prima dată de așa ceva și începe să caute o explicație descoperă că, indirect, sunt sugerate numeroase definiții care, adeseori, se bat cap în cap. Să existe „mai multe“ evoluții spirituale? Nu. Există mai multe căi și, dacă încercăm să generalizăm, o definiție potrivită pentru oricare școală sau sistem ar fi următoarea:

Evoluția spirituală este definirea unui sistem ontologic și a unui gnoseologic personal și trăirea propriei noastre vieți conform acestora.

Și, chiar dacă sistemul ontologic va diferi de la o persoană la alta – adică vor avea păreri diferite despre cum a apărut și încotro se îndreaptă acest univers –, iar sistemul gnoseologic va mări diferența aparentă – propunând căi diferite de cunoaștere a modului în care a apărut și a direcției către care se îndreaptă universul și omul –, din momentul în care se va încerca trăirea conform ontologiei și gnoseologiei acceptate vor fi adoptate, ca prin miracol, principii comune. Cum ar fi compasiunea, iubirea semenilor etc. Ceea ce va permite, în cadrul fiecărui sistem în parte, aflarea a cât mai multe detalii, prin tehnici tot mai avansate, mai rafinate.

Iar după un exercițiu suficient de lung se va observa că, pe măsură ce putem privi lucrurile în ansamblu, sistemele ontologice încep să fie convergente. Începem să acceptăm că vorbim despre același lucru, dar cu cuvinte foarte diferite.

Scopul nefiind altul decât acela de a trăi conform sistemului, adică acela de a trăi împreună cu universul și a ne îndrepta în direcția în care și el se îndreaptă, căci noi putem descrie fiecare, altfel, Universul, dar el, fiind unul și același, cât timp suntem sinceri cu noi, nu vom face altceva decât să-l descriem cu cuvintele noastre și pe baza sistemului de valori cu care ne-am obișnuit.

Un sistem, o școală spirituală (nu numai Reiki), trebuie să ofere o serie de elemente: deschiderea/optimizarea circuitelor energetice, dezvoltarea capacității de vizualizare, a operării cu informațiile din câmpul-A (informația stocată în Cronica Akașă), mentalizarea și operarea cu simboluri, modelarea „irealității imediate“ (a dimensiunii subtile în care se petrec fenomenele considerate a fi „paranormale“).

Acordajul optimizează traseele energetice principale și energia circulă astfel mai ușor către palmele cu ajutorul cărora este oferită celui aflat în nevoie, sunt implementate simboluri la nivel energetic și, prin inițiere, se încearcă recuperarea arhetipului corespondent. Pe urmă, în unele sisteme, se forțează al treilea ochi, pentru a permite vizualizarea și modelarea, și se optimizează tandien-ul inferior pentru a permite, în timp, atingerea valorii necesare pentru „urcarea“ energiei Kundalini.

Simbolurile utilizate permit concentrarea energiei, ridicarea vibrației, deschiderea spațiilor și a câmpurilor, transmiterea la distanță, tăierea stringurilor, modelarea informației, dar și diverse acțiuni specifice asupra chakrelor și a energiei spirituale.

Pentru a se justifica, pentru a-și crea o identitate, pentru a oferi chiar un suport mnemotehnic, sistemele recurg în prezentarea lor la anecdotică, mitologie și elemente esoterice care au scopul de a declara spațiul cultural și sistemul de valori la care aderă în așa fel încât viitorul practicant să poată alege sistemul potrivit, cu care „rezonează“.

Prezenta lucrare se adresează mai ales celor care au o minimă practică Reiki, gradul al II-lea, dar și maștrilor, care pot găsi aici o serie de idei utile în predarea Reiki. Însă oferă o bună perspectivă asupra Reiki și a celorlalte terapii complementare sau școli de evoluție spirituală și pentru orice altă persoană interesată de subiect.

Am experimentat și verificat toate lucrurile despre care scriu. Poate nu le-am înțeles pe deplin semnificația, poate că vă este de folos o altă abordare a subiectului, dar intenția mea fiind aceea de a vă oferi cât mai multe șanse, de a vă consolida încrederea în voi și în ceea ce puteți face, chiar și lucrurile cu care nu sunteți de acord, știu că pot declanșa în voi libertatea de gândire.

Înainte însă de a începe un „curs”¹ de Reiki, ar fi bine să rezolvăm problema a ceea ce este și a ceea ce nu este Reiki, a frontierelor sistemului, a modului în care ele pot fi și chiar sunt încălcate. Unele frontiere trebuie trecute, mai ales într-o epocă în care se tinde către o integrare holistică, către un sistem de valori bazat pe știința complexității, căci așa dezvoltăm și ducem lucrurile mai departe. Alte frontiere este bine să rămână închise. Încerc să explic de ce.

¹ Într-un fel sau în altul, mai structurată sau nu, orice carte ce tratează subiectul este și un curs, chiar dacă nu sistematizează materialul pe grade, așa cum suntem obișnuiți.

O frontieră sub tir continuu: REIKI ȘI RELIGIA

Există șapte tipuri de religie în lume. Primul tip este orientat spre ignoranță. Fiindcă oamenii nu pot tolera propria lor ignoranță, ei o ascund. [...] O mare parte a umanității rămâne în cadrul primului tip de religie. Este doar evitarea realității [...]. Oamenii de primul tip sunt fanaticii. Ei nu pot nici măcar tolera că pot să existe și alte tipuri de religie pe lume.

OSHO

Înțelept ar fi fost să las acest subiect undeva către sfârșitul cărții, dar istoria Reiki, semnificația acordajelor/inițierilor, problema contactului cu entitățile spirituale, ba chiar și problematica ontologică generală depind de modul în care trecem peste el.

Mikao Usui, fondatorul sistemului, a fost precaut în interviul¹ pe care l-a acordat, unul dintre puținele texte „autentice“, și a subliniat că Reiki nu este religie și, atât din acest punct de vedere, cât și din multe altele, este accesibil oricărui om. În același timp, persoanele care se declară credincioase sunt, statistic, mult mai preocupate de evoluția lor spirituală decât atei și agnosticii, așa că problema relației între Reiki și divinitate precede, de multe ori, primul contact cu un maestru Reiki. Interesul viitorului practicant Reiki, a începătorului, pentru modul în care

¹ Vezi Anexa 1.

noua lui preocupare se poziționează față de credința lui este perfect justificat. De asemenea, interesul instituțiilor religioase față de ocupațiile credincioșilor este și el la fel de normal.

De ce s-a ajuns la o evidentă stare de tensiune între cele două tabere? De ce biserica se opune formal practicării Reiki, iar în cadrul comunității practicantilor sunt atâtea tabere aflate pe poziții ireconciliabile pornind tocmai de la problematica religioasă?

În tabăra bisericii, lucrurile sunt ceva mai simple. Orice activitate în care este amintit, sau folosit, numele Domnului, trebuie să se desfășoare în cadrul dogmei și sub supravegherea instituției, altfel, în cel mai bun caz, este vorba de o erezie. În funcție de gradul de „modernizare“ al unei religii sau al alteia, sunt condamnate nu numai sistemele de terapie și de evoluție spirituală, ci și fitoterapia, homeopatia, transplantul de organe, controlul nașterilor, ba, uneori, și orice intervenție a medicinei alopate. Iar faptul că oamenii, practicanți sau nu ai unui astfel de sistem, își propun dezbateră problema ontologică fundamentale în afara cadrului dogmei este și el condamnat, din principiu. Ceea ce nu exclude o acceptare tacită din partea membrilor clerului în calitate de persoane particulare, dar instituția simte mereu nevoia de a se proteja.

Poate că o religie care își refuză originile mistice, deci și practicarea tehnicilor de evoluție spirituală, și nu recunoaște caracterul inițiativ al unora dintre tainele sale devine ceea ce chiar ea afirmă că respinge – o religie filosofică. Iar afirmația că se bazează pe revelație, cât timp aceasta este formal interzisă omului de azi, trezește suspiciune. Dar problema religiei azi nu este subiectul prezentei lucrări...

În tabăra practicantilor Reiki lucrurile sunt mult mai complicate. (Mai încolo despre frontiera tradițional/non-tradițional.) Doar despre un număr foarte mic de oameni se poate spune că sunt credincioși practicanți. Ei se duc la liturghie, se spovedesc, se împărtășesc, practică Reiki cu acceptul duhovnicului și, atunci

când acesta se opune, de cele mai multe ori fac un pas înapoi. Dar ei sunt cei mai puțin vocali, deși ei ar fi cei care ar putea lua o atitudine cu adevărat documentată, ar putea fi o punte între cele două tabere și ar avea de împărtășit trăirea lor religioasă. Trăire religioasă care, încă o dată, NU este necesară practicării Reiki, dar nu este nici un obstacol.

Majoritatea o reprezintă cei care se declară credincioși practicanți fiind, de fapt,eretici în cel mai bun sens al cuvântului. Mergând la biserică doar atunci când au nevoie, sau când este la modă un duhovnic, ori un loc sfânt, în general evitând să se spovedească, ei sunt cei mai vocali, nu ezită să ia poziție față de orice și să declare totul ca lucrare a Domnului, critică în stânga și în dreapta, chiar și atunci când nu înțeleg, și au atitudinea unor sectanți. Iar limbajul misticii populare și al vrăjitoarelor le este mult mai familiar decât acela al cărților religioase. Pentru ei se pune acut problema relației ierarhice între simbolul de maestru din Reiki și cruce (și areori acceptă că nu există numai crucea creștină, că aceasta este doar un caz particular), a numărului de îngeri primiți cu ocazia acordajelor ș.a.m.d.

Urmează cei care își acceptă statutul de „căutători“, care au o poziție larg ecumenică, credincioși adeseori fără a fi adepți ai unei religii instituționalizate, cu o pregătire superioară și care au o bogată istorie în domeniul sistemelor de evoluție spirituală și a terapiilor complementare. Ei iau atitudine și față de biserică, și față de falșii credincioși și se poate spune că trec peste sistemul rigid al dogmei pentru a ajunge la o formă curată, absolută, de trăire religioasă. Dar mesajul lor este greu accesibil celui care nu pornește și el în căutarea Adevărului și a Întregului.

Puțini numeroși sunt cei care pot disjunge problematica religioasă, de care nu sunt străini, de sistemele de evoluție spirituală, percepute ca simple tehnici, și la fel de puțini sunt cei care nu au nici o preocupare religioasă, ateii sau agnostici, și care percep acest spațiu ca unul dedicat strict terapiilor complementare,

pornind de la un sistem de valori bazat pe științele de frontieră. Așa cum am spus, ne definim singuri un sistem gnoseologic, punem la originea Universului actul Creației sau Big Bang-ul și asociem sfârșitul cu Apocalipsa sau cu contracția Universului, descriind, de fapt, un același Univers, motiv pentru care vorbim despre același lucru, dar... altfel.

În plus, deși practicanți ai altor religii sunt extrem de puțini pe la noi, simpatizanți și cunoscători ai religiilor orientale sunt destui, iar conflictul interior și exterior între religia locului și religiile de peste mări și țări se manifestă puternic.

Toate aceste tabere sunt în conflict, iar Reiki, în loc să se transforme într-un sistem de valori comun, este un măr al discordiei, un obiectiv ce trebuie cucerit și utilizat exclusiv de cei dintr-o anumită tabără, ceilalți fiind niște neaveniți.

Cum s-a ajuns de la compasiune la ură e ușor de înțeles. Cum se poate stinge conflictul este o problemă mai dificilă. Pentru mulți, lipsit de aspectul religios, Reiki nu mai are nici un farmec, iar ei se vor îndrepta către un alt sistem, eventual mai puțin cunoscut, pe care vor încerca să-l cucerească pentru a-și dezvolta în cadrul acestuia orgoliile și fricile.

Totul este o problemă de liniște interioară, de împăcare cu propria persoană, de acceptare a diversității, iar dacă nu puteți face asta, lucrurile se vor complica la nesfârșit în acest spațiu în care fundamentalismul religios *nu este o soluție*.

Pentru omul religios, lucrurile sunt clare până la un punct. Creația are un Creator. Există Cerul și Iadul. Există un sistem de reguli după care trebuie să-ți trăiești viața. Punct. Agnosticul și ateul, dacă vor să fie oameni, trebuie să accepte măcar faptul că este bine să respectăm câteva reguli pentru a face posibilă viața în societate, iar problema originii Universului și a ceea ce se întâmplă cu noi după moarte și-o vor rezolva așa cum doresc, totul este să se abțină, ca și primii, să-și impună altora opiniile lor.

Cum ne raportăm la toate cele de mai sus ne divide în tabere aflate în conflict. Cum trebuie să ne raportăm ca practicanți Reiki pentru ca acest conflict să se stingă? Încercând să ne alcătuim propriul sistem de valori, optând pentru o ontologie care ne acoperă necesitățile spirituale și, încă o dată, refuzând să le impunem altora!

Pentru că, până la urmă, marile diferențe între noi sunt date de modul în care descriem lucrurile, cei care au răbdarea să „traducă” termeni și concepte dintr-un sistem în altul descoperind imediat că vorbim în alt fel, dar despre aceleași lucruri, așa cum încerc să explic atunci când discut noțiunea de evoluție spirituală.

Reiki a sosit în occident și s-a răspândit beneficiind de suportul curentului New Age, a curentului cultural apărut ca reacție la dezumanizarea produsă de industrializare, tehnologie, politică, ban. Las deoparte toate teoriile conspirației care analizează apariția sa, ci amintesc doar că, la fel ca în cadrul oricărei alte utopii, calitatea oamenilor care au participat este aceea care a dus la apariția liderilor spirituali, dar și a impostorilor, la școli de evoluție spirituală, dar și la secte imunde. Deși Reiki doar a profitat de atmosfera New Age, nu a participat efectiv la răspândirea acesteia, tarele acestui curent cultural sunt cele care dau apă la moară instituțiilor religioase care percep Reiki drept sectă neo-neo-protestantă.

Mi-aș dori ca atitudinea bisericii să se schimbe, dar nu eu sunt cel care am dreptul să lansez un dialog în cadrul comunității prelaților. Doresc însă să văd că practicanții Reiki, chiar dacă nu reușesc să-și „traducă” sistemele de valori ale „adversarilor”, și ei practicanți Reiki, să aibă o atitudine plină de înțelegere și de compasiune față de semenii lor.

Reiki trebuie pus în afara dezbaterii religioase, chiar dacă practicanții pot avea opțiunile lor ontologice. Nu în cadrul Reiki trebuie argumentată „supremația” budismului față de creștinism, sau invers. (Și nici despre celelalte religii.) Tot aici, dacă discutăm

despre simbolul crucii trebuie să discutăm despre simbol ca atare, ca imagine a unui circuit energetic, și nu despre crucea creștină, cu toate semnificațiile ei legate de Iisus.

Legenda Reiki, așa cum a apărut ea în cursuri și prin cărți, cu un Mikao Usui creștin, sau cel puțin cunoscător direct al creștinismului, este evident o tentativă de armonizare a unor culturi aflate la mare distanță și de abia ieșite dintr-un război. Tot așa, prezentarea Reiki ca „etaj“ al religiei budiste, este la fel de eronată, ca să nu mai spunem că istoriile de tip New Age, cu Reiki adus de extraterestri, ascuns și treptat dezvăluit, sunt și ele doar... „marketing“.

Reiki este *încă* o terapie energetică prin punerea palmelor, operează cu o energie cunoscută sub numeroase alte nume și accesibilă și prin alte tehnici, care a căpătat relativ târziu, după Mikao Usui, un aspect simbolic și are un pragmatism care dă eficiența sa în terapie și în evoluția spirituală¹.

Problematica religioasă trebuie să rămână personală, altfel, la limită, așa cum se poate analiza gradul de adevăr al unor afirmații, va trebui să refuzăm acordajele și terapia celor care nu sunt de aceeași religie cu noi. Mai mult, ar trebui să-i refuzăm și pe aceia care, chiar aparținând aceleiași religii, nu o practică în felul în care o practicăm noi.

Cum se va împăca în acest caz utilizarea Reiki împreună cu „psihoterapia ortodoxă“² este greu de spus, mai ales că este varianta cea mai larg răspândită. În fond, o astfel de ședință „Reiki“ constă în măsurători radiesteze și tehnici infonegetice (imediat discutăm și despre această frontieră), în citirea de diverse

¹ O mai amplă discuție asupra integrării Reiki în cadrul unui sistem ontologic și gnoseologic ofer în lucrarea *Irealitatea imediată*.

² Nu știu dacă este cel mai fericit mod de a descrie apelarea la rugăciuni, pelerinaje, masluri, molitfe etc., în cadrul terapiei Reiki, sau ca practici ajutătoare, dar despre așa ceva vorbesc.

rugăciuni și în prescrierea participării la diverse servicii religioase, totul presărat, ici și colo, cu câteva simboluri și tehnici Reiki. Iar dacă eticheta „Reiki“ simplifică lucrurile, interpretarea lor ca Reiki este eronată.

Unde trebuie să ajungem? La libertatea fiecăruia de a se ruga așa cum îi dictează credința în cadrul căreia s-a născut și la perceperea Reiki ca pe o ocupație precum oricare alta. Biserica de azi nu este împotriva celui care face jogging, nu vād de ce ar fi împotriva celui care face Reiki...

A, că persoana pornită pe drumul evoluției spirituale își pune mai des problema existenței lui Dumnezeu, asta se întâmplă din cauză că descoperă că mai există ceva dincolo de *realitatea imediată*. Din cauză că își îmbunătățește „simțurile“. Dar Reiki nu oferă o explicație, explicația rămâne domeniul religiei și al filosofiei!

Iar celor care doresc să verifice latura mistică a religiei, le recomand *Exercițiile spirituale* ale lui Ignațiu de Loyola. După ce trec prin ele, s-ar putea să înțeleagă multe...

Reiki nu este religie, așa cum chimia nu este artă culinară!

Frontiera unei lupte fratricide: TRADIȚIONAL VS. NON-TRADIȚIONAL

Orice ceremonie are un caracter artificial, chiar convențional, ca să zicem așa, întrucât ea nu este, în definitiv, decât produsul unei elaborări umane [...]. Cel care împlinește un rit, dacă a atins un anumit grad de cunoaștere efectivă, poate și chiar trebuie să aibă conștiința că există aici ceva care îl depășește, care nu depinde în nici un fel de inițiativa sa individuală.

RENÉ GUÉNON

Totul începe cu „linia de inițiere“. Cu o ierarhizare a practicantilor care se bazează pe altceva decât pe experiența lor, pe munca lor de zi cu zi, pe rezultatele lor. Cu o gestionare aproape „feudală“ a drepturilor conferite prin acordaj. Și nu este vorba numai de opoziția între sistemul tradițional, adus de doamna Takata, și numeroasele sisteme non-tradiționale, ci și de lupta între modul de abordare tradițional și cel non-tradițional a ceea ce numim Reiki, sau Usui Reiki, sau Usui Shiki Reiki, sau Takata Reiki, sau... Plus că tradițional nu am putea numi nici sistemul propus de doamna Takata, ci doar școala promovată în Reiki Gakkai, în Japonia.

Foarte adevărat că, dacă o experiență mistică pornește de la eforturile individuale și ajunge acolo unde poate ajunge cel care o trăiește, un exercițiu inițiativ nu poate demara decât după ce

primești inițierea, iar aceasta trebuie să fie reală, autentică, pentru a permite evoluția individuală. Pragmatismul de care tot amintesc face ca acordajul Reiki să fie greu de greșit, iar verificarea este simplă. Oricum, ce faci după inițiere face diferența.

De altfel, chiar maestra Furumoto, nepoata doamnei Takata, spunea:

„Se pare că mulți practicanți și măștri Reiki sunt extrem de sensibili la linia de inițiere, la apartenența de organizația «corectă». Important este să știi că sunteți conectați la Reiki. Dacă faceți asta, nimic altceva nu mai contează.“¹

Dar esența acestei lupte de gherilă în cetatea Reiki nu trebuie căutată, de fapt, în linia de inițiere, în modul de predare, în tehnicile utilizate, ci în... preț. Ce scriu eu aici e mult mai grav decât fluieratul în biserică, dar îmi asum!

În chiar legenda și istoria Reiki se dezbate problema prețului ce trebuie plătit, atât pentru terapie, cât și pentru acordaje. Mikao Usui a pornit prin a oferi totul gratuit, apoi s-a convins că oamenii nu apreciază cu adevărat un lucru gratuit, considerându-l fără valoare. Perfect adevărat! Doamna Takata a urcat însă acest tarif la 10 000 USD, ceea ce, printre altele, a făcut ca, la dispariția ei, să existe numai douăzeci și ceva de măștri pe linia ei. Iar tariful a mai fost impus o vreme, fiind o barieră greu de trecut. Să nu uităm că suntem în anii 1980, când suma aceasta însemna cu totul altceva! Suma însemna ceva și la nivel subtil, 10 000 fiind, într-o tradiție orientală, echivalent cu „totul“, adică sacrificiul suprem și dedicarea totală, ceea ce poate fi valabil pentru cel care se va reorienta profesional, nu și pentru practicantul obișnuit. Majoritatea celor care participă la cursuri văd în Reiki o cale de îmbunătățire a calității vieții lor, o cale de evoluție spirituală și nu vor deveni terapeuți.

¹ Așa cum apare în *Calea Reiki*, de Diane Stein.

Dar între a-i conferi o valoare și a abuza este o diferență. Nu sunt de acord nici cu cei care lansează mesaje isterice de genul „Reiki este un dar de la Dumnezeu și trebuie să fie gratuit!“, dar nici cu îndepărtarea oamenilor de ceva ce le poate fi de folos nu numai practicanților, ci întregii comunități umane!

Oricum, a existat și o latură bună a acestor tarife prohibitive – ele au declanșat apariția sistemelor non-tradiționale!

Teoretic, metoda tradițională de predare și practicare a Reiki presupune o mult mai mare rigurozitate, un ritm de asimilare mai lent și mai temeinic, o serie de tehnici mai puțin răspândite în variantele non-tradiționale, o mai mare disciplină în modalitatea de realizare a acordajelor. Dar și o impunere a ierarhiei, o discriminare a celorlalți, o închistare ce stânjenește evoluția sistemului și, mai ales, un tarif mult mai mare. Iar practica a dovedit că sunt maștri care au linii de inițiere ce le permit să se declare ca aparținând școlii tradiționale (în sensul amintit), ale căror cursuri durează aproape cât ar trebui – ceva de genul două zile pentru gradul I –, dar care nu utilizează tot acest timp pentru teorie și practică, ci pentru a-și povesti viața, iar volumul de informație primit de cursanți este, vai, mult mai mic decât se afirmă...

Metoda non-tradițională este mult mai rapidă, este deschisă noului – da, asta înseamnă că este deschisă și năzbâtiilor, dar viața filtrează ce este util de ce este gunoi! – și mult mai accesibilă.

Se poate merge pe ambele căi. Ambele permit evoluția spirituală și oferă uneltele necesare în terapie. În fond, totul depinde și de personalitatea fiecăruia.

Și, cum istoria se repetă, sistemele non-tradiționale capătă, în timp, toate tarele sistemelor tradiționale, așa că putem vorbi numai de momente ale unei evoluții.

Dincolo de lupta permanentă între școli și maștri, purtată pentru susținerea ideilor în care cred, dar și din considerente de marketing, tradițional înseamnă căutarea permanentă a adevăratei

moșteniri lăsate de Mikao Usui, înțelegerea în profunzime a principiilor, respectarea liniilor de inițiere și a măștrilor, promovarea legendei și a istoriei Reiki pe linia Usui-Hayashi-Takata, lucrul cu sine până la atingerea unui nivel energetic deosebit, permanenta recurgere la tehnicile japoneze de punere a palmelor, de respirație, urmărirea unei conduite de viață specifice, la nivel fizic, emoțional și mental.

Non-tradițional, fără a se opune întotdeauna în mod explicit celor de mai sus, înseamnă inserarea în învățăturile Reiki a unor tehnici, metode și concepte din alte spații culturale și spirituale, de la alchimie și cabala la misticismul sufi, de la yoga la Qi Gong. Apare și o mai intensă colaborare cu entitățile spirituale superioare, prezente sub aspectul ghidului Reiki în spațiul tradițional, dar și o permanentă căutare de noi energii și metode de lucru, o demistificare mai mult sau mai puțin agresivă a legendei Usui-Hayashi-Takata, un ritm de evoluție mai rapid, fără o etapizare strictă, ca și un raport colocvial cu maestrul.

În plus, în ultimii ani, pe lângă tradițional și non-tradițional, a apărut și ceea ce cred că este corect să numim *neo-tradițional*. Câțiva măștri au încercat să ajungă direct la sursă, să obțină cunoașterea și acordajele direct de la discipolii lui Mikao Usui, alții decât Hayashi și Taketomi. Nici eforturile lor nu sunt recunoscute în mișcarea tradițională și sunt privite cu o mare suspiciune. Ce am experimentat din acest curent, Usui Reiju pe linia Chris March, este viabil și foarte eficient, așa că accept și cunoașterea neo-tradițională.

Pare că am pledat pentru o cale în defavoarea celeilalte? Nu, nu asta este intenția pentru că, așa cum știm, ceea ce pare un avantaj la prima vedere se poate dovedi fără valoare, iar ceea ce pare superficial poate fi de o profunzime nebănuită.

Ce susțin eu este că trebuie mers pe toate aceste căi, fără a le amesteca, pentru a beneficia de avantajele lor.

O să evoluăm în plan fizic, emoțional și mental atât prin sistemele tradiționale, cât și prin cele non-tradiționale. Avem nevoie și de neo-tradițional!

Reiki tradițional ne va oferi disciplina lucrului cu energia, respectul față de noi înșine și față de alții, o liniște interioară absolut necesară și terapeutului, dar și celui care își dorește doar evoluția personală, ca și o încredere deosebită în puterile noastre.

Reiki non-tradițional ne va oferi o bună introducere în lumea contemporană, ne va potoli curiozitatea și ne va oferi instrumente utile de căutare, de descoperire a noi aspecte/fațete ale tradiției, ne va da încredere în cunoaștere ca scop final al existenței noastre.

Reiki neo-tradițional ne va oferi, dacă nu adevărata conexare la Mikao Usui, cel puțin o experiență deosebită, ce ne va face să privim mai profund tehnicile pe care le primim și pe care le dezvoltăm.

Am primit, în timp, acordaje pe mai multe linii de inițiere și aș dori să le amintesc aici pentru a vedea cum se aplică în practică toate aceste clasificări și pentru a declara că toate, ca și celelalte linii pe care nu le amintesc aici, au pentru mine aceeași importanță și le apreciez la fel de mult.

Linia *tradițională*: Usui – Hayashi – Takata – Barbara Ray Weber – *Patrick Zeigler* – Vlad T. Popescu (M).

Linia *non-tradițională*: Usui – Hayashi – Takata – Furumoto – Lee Farmer – William Lee Rand – Niță Mocanu – Dorina Mocanu – Nina Butnaru – *Ovidiu Dragoș Argeșanu* – Vlad T. Popescu (M).

Linia *neo-tradițională*: Usui – Suzuki San – Chris Marsh – Taggart King – *Don Beckett* – Vlad T. Popescu (linia pe care am primit Usui Reiju).

SCURTĂ PREZENTARE A SISTEMELOR REIKI

Consider că drumul optim pentru un practicant Reiki este: *Usui Shiki Reiki Ryoho* – școala „tradițională“ venită pe linia Usui-Hayashi-Takata, care oferă o bună introducere în sistemul de terapie prin punerea palmelor, trăirea principiilor Reiki și suficiente elemente pentru atingerea obiectivelor uzuale.

Gendai Reiki – sistemul maestrului Hiroshi Doi poate înlocui cu totul Usui Reiki, sau poate reprezenta o etapă de aprofundare a tehnicilor japoneze și de înțelegere a faptului că originile Reiki se află în Qi Gong. Oricum, el aduce câte ceva din tradiția Reiki Gakkai, „academia“ Reiki din Japonia, încă închisă pentru occidentali, și care, probabil, păstrează adevărata linie tradițională. De altfel, în ultimii ani, membrii Reiki Alliance, asociația măștrilor pe linia Takata, a început să „viziteze“, în sfârșit, Japonia.

Karuna Ki – cea mai bună introducere în sistemele non-tradiționale o reprezintă sistemul lui Vincent Amador, mult mai deschis noului decât *Karuna™* a lui William Lee Rand. Și este extrem de util pentru că readuce compasiunea în omul contemporan, cu toate beneficiile fizice și spirituale ale identificării cu aceasta. Ca și o serie de tehnici care conduc la evoluția spirituală. Este foarte bine ca, la curs, să se discute mai amplu despre mudre și mantră utilizabile în Reiki.

Seichim (SKHM) – sistemul lui Patrick Zeigler, poate primul sistem non-tradițional în ordine cronologică (Kathleen Milner, fondatoarea Sai Baba Reiki și a Tera Mai, sistemele care stau la baza grupului Karuna, a fost, ca și Vincent Amador, eleva lui Patrick), este un mic univers în sine, care oferă gustul puterii bine stăpânite și infinite posibilități de a cerceta energia vieții. După ce înțelegi ce este cu SKHM, ți se deschid adevăratele porți ale evoluției spirituale.

Shamballa MDH – pentru adevăratul căutător, pentru cel care urmărește atingerea iluminării în această viață, pentru

cel interesat de esoterism și de așa-numitele științe oculte, sistemul lui John Armitage este un pas necesar. Sistemul este uneori mistificat de maștrii care doresc să creeze o aură de mister în jurul lor și care, neînțelegând ce se întâmplă cu adevărat în timpul acordajului, fac unele greșeli care duc la rapide plăți karmice, astfel încât s-a creat legenda că, după acordaj, poți „să rămâi numai cu buletinul“. La un astfel de curs este bine ca maestrul să propună o ontologie discipolilor săi, fără a o impune, ci numai ca model.

Tibetan Reiki – intenționat eclectic, dar cu utile aplicații terapeutice, poate fi și un substitut al Shamballei, în cazul unor persoane cu probleme karmice. El poate fi predat împreună cu unele tehnici din yoga tibetană.

Ama Deus – fără a fi propriu-zis un sistem Reiki, este asociat acestui spațiu fiind o formă de evoluție pragmatică, asemănătoare Reiki, a șamanismului. Se poate spune că Ama Deus este față de șamanism ce este Reiki față de bioenergie.

Grand Master – când realizezi că tu însuși trebuie să evoluezi și să integrezi principiile în viața ta dincolo de ceea ce se spune că poate fi obținut, după ce ai gustat din toate, sosește momentul să-ți câștigi libertatea, să devii propriul maestru.

Fiecare din sistemele amintite merită aprofundat și se află, uneori, la rădăcina a numeroase alte sisteme pe care le veți descoperi ușor în cazul în care rezonați cu ele.